

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Særdeles Jagtiver

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Særdeles Jagtiver", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 167. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich06-shoot-workid67721/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

Forunderlig Frølse

En Skytte ved Herregaarden Aakjær, som levede for en 80 Aar siden, da Jylland endnu ikke havde saa faa Vildsviin, anskødt engang en gammel Basse, som strax søgte ham. Da den tog det sidste Spring imod ham, sprang han til Siden, og hug med sin Hirschfænger efter Dyrrets Bagbeen, for at overskære de store Sener; men ramte uheldigt ligvis for høit oppe, og – til end større Ulykke – sprang Klingen oppe ved Fæstet. Den værgeløse Jæger vidste intet andet Raad, end at svinge sig op paa Bassens Ryg, og holde sig fast i Børsterne, med kun lidet Haab om heldig Ende paa dette fortvivlede Ridt. Det rasende Dyr foer nu omkring med sin Rytter imellem Træer og Buske, hvorved denne fik baade Klæder, Hænder og Ansigt temmeligt forreven, og under Bassens voldsomme Spring og idelige Huggen ud, maatte han hvert Øieblik vente at vorde Græsrytter, og derpaa et Offer for den forbitrede Fjende. Men see! da Nøden her var størst, var ogsaa Redningen nærmest: i sit blinde Raseri kommer Svinet ud paa et lidet glatfrosset Skovkjær, der var tildækket med et tyndt Lag Sne. Her skrider det strax omkuld – Skytten springer op og iler tilbage efter sin Bøsse, som han skyndsomst lader. Han kommer tidligt nok, for at give det sin Rest, inden det havde kunnat naae Landingen, og der faae Fodfæste. – En endnu uvøvet Jægerdreng, som var baade for angst og for raadvild til at staae Skytten bi, havde fra et Træ, hvor han søgte Tilflugt, været Vidne til det hele Oprin.

Særdeles Jagtiver

En for flere Aar siden afdød Landsbypræst var, endog temmeligt tilaars, saa ganske Jæger til Liv og Sjæl, at denne Lidenskab ofte kom i fristende Collision med hans Embedspligter. Mangen en Helligdag, naar der just ei gaves ministerielle Forretninger, lod han Degnen læse, for at følge Dianas Kald; især naar der var god Sporsnee, maatte Kirke være Kirke. Fortælleren var engang som halvvoxen Dreng i hans Huus, og mindes grant følgende pudseerlige Oprin: Det var en Søndag, og Sidstpræken i Hovedsognet. Degnen kom og meldte, at der var ringet sammen, og Præsten havde allerede puttet sig fra nederen op under Kjølen (for en Nemheds Skyld hang den altid halv tilknappet paa en Krog ved Bjælken) da een af hans Sønner kom farende ind

og raabte: „Fa'er! Fa'er! nu sprang der to Raadyr ind i Kohaven.“ Som et Lyn dukkede han igjen ud fra Præstekjølen, og imedens han foer omkring efter sin Jakke, Kabuds og Bøsse, udstødte han: „Hille min lille Pinekø! – Degn! Degn! o Menneske begræd din Synd! men skynd sig ikke for meget!“ „A skal træk 'en saa laang a ka“ svarte denne. (For at begribe Meningen af disse Replikker, maa Man vide, at Psalmen „O Menneske“ etc. var den længste i den gamle Psalmebog.) Nu bleve vi Dreng i Huj og Hastr udsendt som Klappere, og gik denne Gallopjagt saa heldigt af, at Præsten havde en Raabuk i sin Kjelder, og vandt op i Kirken, inden Degnen endnu havde ganske begrædt sine Synder.

Baglænds Ridt paa en Hjort

Man pleier at sige om Een, der ikke ret veed selv hvor han vil hen: „han gaaer efter Næsen;“ men ved en Parforcejagt i Sjælland er det hændt en Jagtjunker, at han kom afsted paa en ganske modsat Maaner, saaat Man med Sandhed kunde sige om ham: han reed efter R..... – En høivelhaaren Kronhjort var næmligt paa denne Jagt ved Vaadestud truffet for godt – formodentligt af en Fusker eller en Uindviet, som ikke vidste, at Dyrer skal anskydes saa svagt, at det, til Jægerens Fornøielse, kan pines saa længe som muligt. Da Hjorten styrter, farer denne Jagtjunker til, for at give den Fangsten. Men da han heel kludermæssigt stiller sig ret lige foran den, og Hjorten, som blor var daanet, føler Jernet: springer den op, klemmer Takkerne om Junkeren, og farer afsted med ham, hængende baglænds ned over dens Hoved. Med slig en Maske for Ansigtet kunde Hjorten ikke see hvorhen den løb, og tørnede altsaa mod Grene og Træstammer og mod Stakitterne omkring Dyrehaven. Her omringedes den nu af det øvrige Jagtselskab, som ved flere Stik af Hirschfængere omsider bragte den til fuldkommen Rolighed. Men Ridderen var ved denne uvante Befordringsmaade bleven saa svimmel, at han længe ikke var istand til at staae paa sine to Been; og ved de mange Stød von hinten var den vægtigste Deel af hans Corpus bleven saa mør, at han i mange Dage derefter ikke kunde taale at sidde, og ei heller at ligge anderledes, end Jeppe paa Bjerget, da han blev vækket af Nilles Krabask.